

EVİM GÜZEL EVİM

Dođu Yücel

20 Ağustos

İlk bakışta aşka inanmazdım.

Ergenken bile tenezzül etmedim bu masala. Beyindeki biyokimyasal hareketlenmeler yüzünden tanımadığım birini alelacele hayatının merkezine koyma fikri bana hep aptalca gelmiştir. Hayata bilim ve mantık penceresinden bakan bir insan, ilkel ve anlık bir dürtüyle zihninin kontrolünü birkaç serseri hormona emanet etmez. En azından bugüne kadar böyle düşünüyordum.

Međer kendimi kandırıyormuşum!

Görür görmez âşık oldum ona.

Kadrajuma girip retinamda belirlediği anda bunca zamandır aradığının o olduğunu anlamıştım. Bu bir mucizeydi. Sonsuza kadar devam edeceğini sandığım arayışım bir anda sona ermişti.

Gökhan ondan etkilendiğimi fark etmiş olmalıydı, sessizliği bozmamak için ağzını açmadı. Fakat sessizliğin er geç bozulması gerekiyordu. Bu görev emlakçıya düştü. “Yüksek giriş” diye tanıttı onu. Gökhan anlamaz bir ifadeyle emlakçıya baktı. Son beş aydır fıldır fıldır ev baktığım için bu kelimenin anlamını biliyordum. Bir daire, apartmanın zemin katında yer aldığı halde kapısı birkaç basamak yukarıdaysa ona “yüksek giriş” deniyordu. Evin bir diğer özelliği ise nadir görülen cinstendi. Ortaköy’e bakan tarafı yolla eşit hizada iken, Beşiktaş’a bakan tarafı kot farkından dolayı birinci kattaydı. Yani bir tarafında bahçesi, diğer tarafında ise balkonu vardı. “Hem bahçe keyfi, hem balkon keyfi yapabilirsiniz...” dedi emlakçı.

Evin kapısını açıp da içeri girdiğimizde zifiri bir karanlıkla karşılaştık. Bu kadar güneşli bir günde nasıl olur da içerisi bu kadar karanlık olabilirdi? Ev aynı zamanda nefes almamızı güçleştirecek kadar havasızdı. Sanki bir tabuta adım atmıştık. Emlakçı panjurları açmaya başlayınca içeri güneş girdi ve eve yeniden âşık

oldum. Çok istekli görünürsem pazarlık yapma şansımın kalmayacağını bildiğimden hislerimi emlakçıdan saklamaya çalışıyordum, ama gözlerimdeki parıltı duygularımı ele veriyor olsa gerekti. Ben de sırf memnuniyetsiz bir ifade takınabilmek için “Niye böyle havasız, rutubet falan mı var?” diye sordum.

“Burada rutubet olmaz. Çok uzun süre havasız kaldı, ondandır.” dedi. Panjurları açmaya devam ederken anlatmaya devam etti. “Bulgar bir ailenin evi burası. İstanbul’u çok seviyorlar, tatillerinde buraya geliyorlardı. Sonra adam hastalandı. Üç dört senedir pek gelemiyorlar. Panjurları da böyle sıkı sıkıya kapatıyorlar ki, hırsız mırsız girmesin. Evin sokak tarafında demir parmaklıklar var ama balkon tarafında yok.”

“E balkon tarafına da parmaklık yaptırmak gerek o zaman.”

“Bunu yapmak isteyeceğinizi sanmam.”

Emlakçının neden böyle dediğini panjurların tamamı açılınca anladık. Evin balkon tarafının boğaza baktığını biliyordum ama boğazı panoramik bir açıdan görebileceğine ihtimal vermiyordum. Kız kulesi, vapurlar, tarihi yarımada, Üsküdar, hatta ve hatta uzakta kalsa da Kınalıada bile görünüyordu. Emlakçı büyülendiğimi fark ettiği için süslü cümlelerle manzarayı övmeye zahmet etmedi. Fakat içime bir kurt düşmüştü. “Boğaz manzaralı bir ev nasıl bu fiyata satılabiliyor?” diye sordum.

“Çünkü evin önündeki şu ağaçlığa Rezidans dikeceklerdi, o zaman manzara kapanacaktı. Bizim Bulgarlar ona göre fiyatı düşürdüler. Fakat mahalleli kampanya başlattı, avukat falan tuttular, sonunda proje iptal edildi. Bu da çok yeni bir mevzu. Ev sahibi tekrar fiyatı yükseltmedi.”

Ev gezmelerimde bana eşlik eden Gökhan “Galip hep derim valla, ballısın. Kaçırma burayı.”

Pek kaçırmaya niyetim yoktu zaten ama son birkaç sınavdan daha geçirdim evi. Sessizlik benim için çok hayati önem taşıyordu. Pencerele kapalıyken kulak verdim etrafa. Çıt çıkmıyordu resmen. Pencereyi açtığımda ise uzaktan gelen bir vapur düdüğü, martıların cıvıltısı ve rüzgârın ıslığı gibi masalsi bir soundtrack’in parçaları dışında en ufak rahatsız edici bir ses gelmiyordu kulağıma.

Gökhan, “Burada harika senaryolar yazarsın, diziyi şaha kaldırırsın” dedi göz kırparak.

Oysa diziyi her yerde yazardım. O önemli değildi. Bu ev asıl yıllardır kafamda dönüp duran ama bir türlü kâğıda dökemediğim öykülerin doğacağı yer olabilir. Yıllardır çaresizlikle aradığım ilham perisi belki de burada bekliyordu beni...